

ὁ ῥυθμὸς τῆς ἰαμβικῆς στιχουργίας τοῦ ποιητοῦ, καίπερ ἄνευ ὁμοιοκαταληξίας ποιηθεῖς, δὲν ἔχει πολλὴν ἑλαστικότητα· οἱ δ' ἀριστοφανίζοντες ἀνάπαιστοι δὲν ἀρμόζουσιν ἐνίοτε εἰς τὸ πάθος τῆς ἐννοίας·

ἱκανὴν ἐπιμέλειαν φαίνεται καταβαλὼν ὁ ποιητὴς εἰς συλλογὴν λέξεων καὶ φράσεων καὶ γνωμῶν ἐκ τῶν παλαιῶν δραματικῶν, δι' ὧν ἠθέλησε καὶ ἐνίοτε κατώρθωσε νὰ κοσμήσῃ τὸ ἔργον τοῦ· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα φαίνονται κάποτε κρύα· οἶον,

δεινά μοι λέγεις — πάσχουσα δεινότερα,

ἀν καὶ ἔνε κεκριμένη εἴτε κλασσικὴ φράσις.

πληκτικὸν δὲ ἔνε τὸ πλῆθος τῶν γλωσσημάτων του, ἐν οἷς καὶ τὸ φρικτὸν φρονάττω. καὶ ἀνορθογραφίαι δὲν λείπουσιν (ὄρα τὴν σημ.)· πτωχὸν φαίνεται τὸ λεξικόν του· ὅθεν ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς αὐτὰς λέξεις. τεσσαρακοντάκις ἀπαντᾷται ἡ λέξις συμφορά· τρεῖς καὶ τετράκις εὐρηται ἐντὸς ἐπτὰ συνεχῶν στίχων. τριάκοντα ἔξ φορές· ἡ λέξις καρδιά, καὶ ἄλλαι πλειστάκις· συχνὰ καὶ οἶον ἐκ συστήματος παραθετοῦνται ἄλλεπάλληλα συνώνυμα· οἶον θρηγῶ καὶ ὀδύρομαι, τρέμω — φρίττω, τέρομαι — ἀγάλλομαι, κακὸς καὶ ὀλέθριος, κοπετὸς — θρηγος, εὐφροσύνη — χαρά· ὑπὸ δὲ τῶν τοιούτων βαρυνόμενον, τὸ ἄρμα τῆς φαντασίας του, δὲν δύναται νὰ ἀρθῇ εἰς ὕψος μέγα, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ συνελκύσῃ καὶ τὸν ἀναγκώστην.

καθόλου δὲ εἰπεῖν ὁ ῥοῦς τῆς γλώσσης τοῦ ποιήματος δὲν φαίνεται φυσικῶς ῥέων, ἀλλ' ὡς ἐν τεχνητῷ ὑδραγωγείῳ στενωχωρημένος, ὅθεν σπανίως ἐκβλύζουσι ναμάτια τινα, ἱκανὰ νὰ δροσίωσι τὸν καταπονέμενον διαβάτην.

οὕτω καθολικὴ τις ἀδυναμία ποιητικὴ χαρὰ κτηρίζει τὴν ποίησιν ταύτην.

ἃς ἴδωμεν τῶρα τὸ δεύτερον δρᾶμα.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΕΣ

Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βάδεμ τῆς Βιέννης.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 57.)

Ἡ βαρωνίς μου ἐξήρχετο εἰς περίπατον· ἐνώπιον ὅθεν τῆς πύλης τοῦ ξενοδοχείου συνηντήθημεν. Ἀν σφάλλω λέγων, ὅτι δὲν μ' εἶδε κατ' ἀρχὰς εὐχαρίστως, ὡς τὴν παρελθούσαν ἡμέραν. Ἡ θέα τῆς εἰς τὸν βραχίονά μου ἐπεριδομένης δὲν ἦτο

καλὸν σημεῖον δι' αὐτήν. Τὰ νέφη πλὴν ταχέως παρέρχονται, καὶ ἡ δυσαρέσκειά της ἐν ἀκαρεῖ ἐξηφανίσθη. Αἱ δύο βαρωνίδες ἐγνωρίσθησαν καὶ ἤρχισαν περὶ παντός, ὡς ὠραῖαι γυναῖκες, συνομιλοῦσαι, περὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ, περὶ τοῦ κλίματος τοῦ Βάδεμ, περὶ τῶν χορῶν, περὶ τῶν ξένων, καὶ ὡς πεπαιδευμέναι περὶ τοῦ νέου μυθιστηρήματος Arsène Houssaye, Mlle. Cléopatre, περὶ τοῦ Maudit τοῦ Ἀββᾶ...

Λαβὼν τὴν ξανθὴν μου βαρωνίδα κατὰ μέρος τῇ ἐξηγήθην πάντα τὰ κατὰ τὸν Λαμπροκλέα, ὃν συνέστησα εἰς τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Ἡ βαρωνίς ἠσθάνετο, ὡς ἔλεγε, μεγάλην τὴν συμπάθειαν διὰ τὸν φίλον μου, πλὴν τῇ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναχωρήσῃ ἔνεκα λόγων πολλῶν. Παρακάλεσα αὐτὴν ἐν θερμῶς, τῇ ὠρκίσθην ἐγκαρδίως, ὅτι ἀγαπῶ αὐτὴν ὑπὲρ πᾶν τῶν ἐπὶ γῆς, ἐμμανῶς, ὅτι οὐδὲν θέλει μὲ καλύσει ἐντὸς μικροῦ πλησίον της νὰ δράμω, τῇ εἶπα δακρύων, ὅτι, ὡς ἄγγελος ὠραίος ὀφείλει ὠραίαν ἐνταυτῷ ψυχὴν νὰ ἔχῃ καὶ νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν φίλον αὐτῆς, καὶ τέλος κατέπεισα αὐτὴν, τοῦ σιδηροδρόμου ἀναχωροῦντος μετὰ μίαν ὥραν, νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρίαν.

Τὸ δυσκολώτατον ἦτο τὴν φίλην τοῦ Λαμπροκλέους νὰ πείσω. Τὸ δυσχερὲς τοῦ ἔργου βλέπων, μ' ὅλην ὅσπην εἶχον πεποίθησιν ἐπὶ τῶν χρυσῶν λόγων τῆς ζωηρᾶς εὐφραδείας μου, ἀπεφάσισα, ἄλλος Λύσανδρος — οὐχὶ βεβαίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς εὐρισκόμενος, — τὴν ἀλωπεκὴν, δηλονότι τὴν πονηρίαν νὰ μεταχειρισθῶ. Ἡ ὥρα ἡ ἐβδόμη προσήγγιζεν εἰς τὸ πεντηχοστὸν λεπτὸν αὐτῆς, ὅτε, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς βαρωνίδος μου ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου δίδων ἀνὰ ἓνα βραχίονα εἰς ἀνὰ μίαν ὠραιότητα, καὶ πιστεύω, ὅτι πᾶς ὁ ἰδὼν ἡμᾶς ἐξερχομένους θὰ εἶπε ψιθυρίζων· πόσον εἶναι ὠραῖαι, καὶ πόσον ὑπερῆφανος πρέπει νὰ ᾔναι ὁ συνοδεύων καὶ δίδων αὐταῖς τοὺς βραχίονας νέος!

Τῷ ὄντι ἦσαν ὠραῖαι. Ἀμφότεραι μελιχρῆσους ἔχρυσαι τὰς κόμας, ἡ μὲν μὲ κυανοῦς, ὡς τὰ ἡράνθημα τῶν πεδιάδων, τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ δὲ γλαυκοὺς, ὡς γαληνιαίαν θάλασσαν, ἣν ὁμως ῥυτιδοῖ πνοὴ γέλοεντος ζεφύρου, ἀμφότεραι λευκὰ ἐνδεδυμέναι, ὡς περιττεραί ἀγάπης — ἡ βαρωνίς μου ἀφῆκεν ἀπὸ τῆς χθὲς τὸ πένθος, — ἀμφότεραι ἀβροτάτου ἀναστήματος, ἀμφότεραι τέλος περικαλλεῖς, πλήρεις χάριτος καὶ γοητείας, πλήρεις γέλωτος καὶ ἐλπίδων νεότητος!

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν.

— Εἰσελθόμεν νὰ περιεργασθῶμεν τὰς ἀμάξας εἴπε μειδιῶσα ἡ βαρωνὶς Ἑλένη· εἶν' ἐκ νέου κατεσκευασμένοι καὶ τὰς ἐπαινοῦσι τόσον.

— Ἄλλ' εἶναι φόβος μήπως μᾶς παρασύρει ὁ σιδηρόδρομος, ἀντεῖπεν ἡ Αἰκατερίνη, καὶ τότε θὰ γελάσωμεν. Βλέπω τὴν καπνοδόχην οὐχὶ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μεγάλην τὴν κίνησιν περὶ τὰς ἀμάξας.

— Καὶ ἂν συμβῇ νὰ μᾶς παρασύρῃ, τί μὲ τοῦτο; πηγαίνομεν ὅλοι εἰς Βιέννην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἑρμαννούπολιν, εἰς τὸν πύργον μου, ἔνθα μένομεν τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφομεν.

— Ἐπαγωγὸν, τερπνὸν ταξίδιον, πλὴν ἂν ἤμεθα ὅλοι ὁμοῦ, εἶπεν ἡ φίλῃ τοῦ Λαμπροκλέους ὑπογελάσασα, τὸν πῶδα ἐν τῇ ἀμάξῃ βαλοῦσα. — Οἱ λείποντες ταχέως θέλουσιν ἔλθει, ἀπήντησεν ἡ βαρωνὶς, σύρουσα πρὸς ἐκυτὴν τὴν θύραν.

Σύριγμά τι ὅζῳ ἠκούσθη· ὁ σιδηρόδρομος ἤρχιζε νὰ κινῆται.

— Πλὴν τὴν ἐπάθομεν, ἀνεφώνησεν ἡ βαρωνὶς Αἰκατερίνη· ἀναχωροῦμεν καὶ ὁ Λαμπροκλῆς πλησίον μου δὲν εἶναι, καὶ οὐδὲν ἔχω μετ' ἐμοῦ.

— Αὔριον, αὔριον, ἀνέκραξα ἐγὼ ἀπομακρυνόμενος.

Ζ'.

Ἀνήσυχος ἔσπευσα πρὸς τὸ κατάλυμα τοῦ Λαμπροκλέους, ὃν εὔρον τὴν «Εὐνομίαν» τῶν Ἀθηνῶν ἀναγινώσκοντα καὶ νωχελῶς καπνίζοντα. Εἰσελθόντα μοὶ διηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου διέτρεξεν. Εἰς τὸν διάδρομον τοῦ ξενοδοχείου ἐτι εὐρίσκημι ὅτε ὁ Λαμπροκλῆς ἤκουσε κρουομένην ἅπαξ καὶ δις καὶ τρίς μετ' ἀνυπομονησίας τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς βαρωνίδος Αἰκατερίνης. Ἐπειδὴ δὲ ἀπάντησις οὐδεμία ἐδίδετο εἰς τὸν ἐπιμόνως κρούοντα, ἦλθεν οὗτος καὶ ἔκρουσε βαρέως τὴν θύραν τοῦ φίλου μου, εἰς οὗτινος τὸ «εἰσελθε» προὔχωρησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος, τὴν ὥψιν ἔχων ὑπέρυθρον καὶ προσβεβλημένην ὑπὸ τῶν βολίδων οὐχὶ εὐσπλάγχχου εὐφρογίας, τοὺς δύο μικροῦς του प्रासונים ὀφθαλμοὺς σκιαζομένους ὑπὸ δασυτάτων, πλατειῶν καὶ μακρῶν ὀφρύων, μὲ ὑπερμεγέθεις ὡς πελαργοῦ πτέρυγας, ψαροὺς μύστακας. Εἰς τὴν ἀριστερὰν κομβιοδόχην του ἔφερε ταινίαν, σημειὸν, ὅτι ἐκ τῶν παρασημοφόρων τῆς Αὐτοκρατορίας ὑπῆρχεν, ἐφόρει δὲ ἰδιώτου ἐνδύματα, εἶχεν ὅμως τὸ ἀγροῖκον ἐκείνο στρατιωτικοῦ, εἰς

στρατῶνας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὑπὸ τὰς σκηνάς, ἢ ἐπὶ τῶν ὁρέων διαβιώσαντος.

— Κύριε, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λαμπροκλέα μὲ φωνὴν οὐχὶ τόσῃ δυσηχῇ, προσεποιημένην, εἶμαι ὁ βαρὼνος Παῦλος τοῦ Πλανπουφ-πῶφ, καὶ ὡς πιστεύω, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν Κύριον Λαμπροκλέα Λαιμότην. — Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λαμπροκλῆς, ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι, βλέπω ὅτι δὲν ἀπατάσθε. Ἐν τούτοις τὰ μέγιστα χαίρω διὰ τὴν ὑμετέραν γνωριμίαν, ἣν μέχρις ὥρας ἀγνοῶ εἰς ποίαν εὖνον μοι τύχην ν' ἀποδώσω, προσέθηκεν εἰρωνικῶς πως, — ἦτο μέγας διάβολος ὁ φίλος μου! — Μίαν ἐρώτησιν γνωρίζετε τὴν βαρωνίδα τοῦ Κραβινῶφ εἰς Βάδεμ εὐρίσκομένην; — Εἰς ἐρωτήσεις προσώπων, ἅπερ τὸ πρῶτον βλέπω, ἀκούω, γνωρίζω, δὲν συνηθίζω ν' ἀπαντῶ, καὶ νομίζω εἰς τοῦτο ἔχω δίκαιον, ἀπεκρίθη μ' ὅλην τὴν σοβαρότητά του ὁ Ἕλληνας.

— Πλὴν, κύριε, σὰς παρακαλῶ εἰς τοῦτο, προσεῖπεν ὁ ξένος χαμηλόνων τὴν φωνὴν του. — Καὶ πρὸς τί μ' ἐρωτᾶτε; ἀντέκρουσεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Πρὸς τί; . . . πρὸς τί; . . . ἡ βαρωνὶς κατοικεῖ αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ὡς μ' ἐπληροφόρησαν τὸ δωματίον τῆς εὐρίσκεται παρὰ τὸ ἰδικόν σας. Βεβαίως θὰ μ' ἠκούσατε κρούοντα τὴν θύραν τῆς· ἀπάντησιν δὲν ἔλαβον· ἢ ἐντὸς εἶναι καὶ δὲν θέλει νὰ μοὶ ἀνοίξῃ, ἢ ἐξῆλθεν ἤδη. Ἰμέως ὅπως δήποτε, ὡς γείτων αὐτῆς, προσέθηκεν ὁ ξένος εἰρωνικῶς πλὴν καὶ ὀργίλως, πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ γνωρίζετε ποῦ εὐρίσκεται.

— Ἀναμφιβόλως! . . . οὐδὲν γνωρίζω, ἀντεῖπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδὲν ἀγνοεῖτε, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ μ' εὐχαριστήσητε. — Ἰσως καὶ τοῦτο, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως ὁ φίλος μου.

— Ἄλλ' εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς βαρωνίδος, ἀνέκραξεν ὁ ξένος ἐκσπῶν τὴν ὀργὴν, μ' ὀφθαλμοὺς φλόγας ἐκτοξεύοντας καὶ μὲ μύστακας ἡγορῶ-μένους· γνωρίζω καλῶς, πολὺ καλῶς, ὅτι ἔχετε σχέσεις μετ' αὐτῆς πρὸ δύο, ὡς ἔγγιστα, μηνῶν, καὶ τώρα προσπαθεῖτε νὰ μοὶ κρούψετε τὴν μοιχαλίδα, τὴν τ' ὀνομά μου ἀτιμάσασαν καὶ αὐτὸ ἀφῆσασαν, ἀπομακρύνοντες αὐτὴν τῆς ὀργῆς μου, τῆς ἐκδικήσεώς μου! . . . Ἡ ἀχρεϊότης ἂς μὴ προβῇ περισσότερον. Ἀπαιτῶ, κύριε, νὰ μοὶ εἰπῇτε ὅσον τάχιστα ποῦ εὐρίσκεται, διότι ἄλλως δὲν σὰς ἐγγυσθῆμι περὶ . . . — Πραῦντε, ὅστις καὶ ἂν ᾔσθε τὴν ὀργὴν σας, προσεῖπεν ἀτάραχος, ἀν-

τικρούων και διακόπτων ὁ Λαμπροκλῆς· καὶ ἂν γνωρίζω καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φωτίσω ὑμᾶς τὸν ἐσκοτισμένον ;

— Θὰ σᾶς ἀναγκάσω εἰς τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥώσσος μὴ κρατούμενος πλέον καὶ λαμβάνων μεθ' ὁρμῆς τὸ ἔμπροσθέν του κάθισμα καὶ πετῶν αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λαμπροκλέους.

— Ἡ κεφαλὴ τοῦ δυστυχοῦς φίλου μου ἤθελεν οὐχὶ ὀλίγον ὑποφέρει, ἤθελεν ἴσως καταντῆσαι εἰς πῖθον Δαναΐδων νὰ μετασχηματισθῇ, ἂν οὗτος δὲν προσέλαμβανε νὰ ριφθῇ ἀριστερόθεν καὶ νὰ κράξῃ περιφρονητικῶς. — Φαίνεσθε, ὅτι εἰσθε Ῥώσσοι ἀξιωματικοὶ καὶ φέρετε ῥωσσικὸν παράσημον. Οἱ Καυκάσιοι τοῦ Σιαμὶν καὶ οἱ Πολωνοὶ τοῦ Λάγκεβιτζ σᾶς ἐχρησίμευσαν σχολεῖα, ὅπως μάθητε τὴν τέχνην τοῦ πολυμῆν. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχετε πρὸς τὴν βαρωνίδα Κραβινώφ, σεῖς ἀγροῖκος καὶ βάρβαρος στρατιωτικὸς . . . βαρῶνος τοῦ Πλανπουρπώφ. Ἐὰν νομίζετε ἑαυτὸν προσβεβλημένον καὶ ἤλλατε ζητοῦντές μοι ἱκνοποιήσιν, ἐγὼ ἰδοὺ παρὼν· στείλατε, ὡς πεπολιτισμένοι καὶ οὐχὶ ὡς Καλμουῖκος, τὸν μάρτυρά σας νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου, καὶ μ' ὁποῖον ὄπλον ἐκλέξωσιν, εἶμαι πάντοτε ἑτοιμος, κύριε.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Λαμπροκλῆς τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Ὁ Ῥώσσος ἐμμανὴς καταστάς καὶ ὑβρίζων καὶ ἀφρίζων ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μεθ' ὁρμῆς τοσούτῳ βιαίας ὀπισθὲν του σύρας τὴν θύραν, ὥστε ὁ δυστυχὴς ξενοδόχος μὲ τὰ τέσσαρα κατέβη τὴν κλίμακα τοῦ τρίτου πατώματος, φοβηθεὶς μὴ οἱ μῦς τῶν ὑπογείων του συνομώσαντες ὑπέσκαψαν τὰς βάσεις τοῦ οἴκου του, ἢ μὴ σεισμὸς ἐπελθὼν ἔμελλεν ἐκ βάθρων τὸ ξενοδοχεῖον αὐτοῦ, σείσας αὐτὸ τόσον ὁρμητικῶς, κατάρριψεν.

— Κάλλιστα προσηνέχθης, Λαμπρόκλειε, εἶπα σφίγγων τὴν δεξιάν τοῦ φίλου. — Καὶ σὺ περισσότερον παρὰ κάλλιστα. Αἰσθάνομαι τὸν στόμαχον ὀρχούμενον τὸ *Lieder-Quadrille* τοῦ *Strauss*, καὶ νομίζω δὲν θὰ σφάλλομεν μικρὸν προγευματίζοντες. Ἐνθυμούμαι . . . σ' ἔκαμα καὶ ἀπώλεσας τὸ μετὰ τῆς βαρωνίδος σου πρόγευμα, τὸ ἀπὸ χθὲς προετοιμασθὲν διὰ λόγων γλυκυτάτων.

— Δὲν πειράζει, τὸ πρόγευμα τὸ ἐπανευρίσχω καὶ αὖριον, φθάνει νὰ ἐξέλθῃς ἡγίης τῆς μονομαχίας σου. Τί διαβολικὴ τοῦ ἄδου συνήθεια ! τὴν ἐμάθομεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλοι, μάλιστα μετὰ τὸν ἑνδοξὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1862, ὅπως κατὰ

κόπτωμεν ῥίνας καὶ ὄτα, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκβάλλωμεν, καὶ βραχίονας ἀποσπῶμεν, καὶ μᾶς εἶπωσιν ὅτι εἴμεθα ἄνδρες καὶ τὸν βωμὸν τὸν σептὸν τῆς τιμῆς μὴ ἀφίνοντες νὰ μολύνηται ! . . Ἐνθυμείσα· τὴν μονομαχίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν ἐπιτελῶν Κωνσταντίνου . . ; πλὴν ἂς ἀφήσωμεν ταῦτα. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι σκοπεύεις ἐπιτηδεύεσθαι διὰ τοῦ πιστολίου, ἀλλ' ἂν σοὶ προτείνῃ τὸ ξίφος ;

— Τὸ ἔμαθα πέρυσιν εἰς τοὺς Παρισίους μετὰ ἄλλους ὁμογενεῖς εἰς τὸν . . . τὸν ἐλησμώνησα, ὑποκάτω εἰς τὸ *Palais-Royal*, καὶ θαρρῶ, εἶμαι εἰς κατὰστασιν ν' ἀντικρούσω τὸν ἄγριον ἐκεῖνον Καλμουῖκον. Ἡ δυστυχὴς Αἰκατερίνη εἰς ποίου χεῖρας εὕρισκετο ! Μεθ' ἑνὸς ἔτους ἀποχωρισμὸν, ἔρχεται κηρύττων ἑαυτὸν ἔχοντα ἀπαιτήσεις ἐπὶ προσώπου καταστάντος αὐτῷ ξένου, ἀφοῦ οὐδέποτε ὁμοῦ συνεβίωσαν, ἀφοῦ καὶ ἀμφοτέρων οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, ἡθικῶς κεχωρισμένους τοὺς ἐθεώρησαν, ἄχρις οὗ ἡ Ἐκκλησία χωρίσῃ αὐτοὺς διὰ παντὸς καὶ σωματικῶς, ὅπερ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν περιμένεται . . Ἀνθόκλειε, ἔρρίψα τὸν κύβον· ἀπεφάσισα νὰ διαβῶ τὸν Ῥουβίκωνα. Ἐὰν ζῶν ἐξέλθω τῆς πάλης, ἀναχωρῶ μετὰ σοῦ, ὡς ἀστραπὴ, εἰς Ἑρμυνούπολιν, προτείνω τὴν ἐπιθυμίαν μου εἰς τὴν βαρωνίδα Αἰκατερίνην, καὶ ἂν δέχηται με σύζυγόν της, τελοῦμεν εὐτυχεῖς τοὺς γάμους ἡμῶν εἰς τὸν πύργον τῆς φίλης σου, ἔχοντες σὲ καὶ τὴν βαρωνίδα σου μάρτυρας, καὶ εὐχόμενοι ἐγκαρδίως νὰ μιμηθῇς ὑμᾶς, διὰ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, εἰς Ἀγγλίαν, ὡς πτηνὰ ἐρώτων, ἐλαφροὶ ἱπτάμεθα ! . . Ἐν τούτοις, ἀφοῦ προγευματίσωμεν, ἐγὼ ἐξέρχομαι, ὅπως ἀναπνεύσω ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα — σήμερον οὐδόλως περιεπάτησα, — σὲ δὲ καταδικάζω νὰ δεχθῇς φιλοφρόνως τὸν συμμάρτυρά σου, προσπαθὼν τὰ πράγματα τάχιστα νὰ τελειώσῃς, καὶ ἡ ὑπόθεσις νὰ λάβῃ πέρας, εἰ δυνατόν, μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Η'.

Θέλετε νὰ περιγράψω ὑμῖν τὰ πρὸ τῆς μονομαχίας καὶ τὰ κατ' αὐτὴν, ὥραϊται κυρίαί, νεάνιδες χαρίεσσαι ; — δὲν ἀποτείνομαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, γινώσκων αὐτοὺς οὐχὶ ὡς τὰς γυναῖκας περιέργους. — Τὸ κατ' ἐμὲ, νομίζω τοῦτο περὶ τὸν, διότι, ἐκτὸς ἄλλων, ἐπιθυμῶ τὸ ταχύτερον νὰ τελειώσω τὴν ἱστορίαν μου, τῶν χειλέων μου

καὶ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ λάρυγγος κεκοπιχότων ἢ μᾶλλον ξηρανθέντων· ἀλλὰ βλέπω τὰ θελκτικὰ ὑμῶν πρόσωπα συνοφρυόμενα καὶ τὰ χεῖλη σας συστέλλόμενα, καὶ ἐνθαρρύνομαι· ὥς δὲν ἀγνοεῖτε, ὁ πόθος μου πάντοτε ὑπῆρξε νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς, καὶ τὸ αὐτὸ θέλω προσπαθῆσαι νὰ κατορθώσω καὶ τώρα, ἂν καὶ ἀπορῶ, πῶς ὑμεῖς, αἵτινες εἰς τῆς αὔρας τῆς γλυκείας τὸ πτερύγισμα σκιρτᾶτε, αἵτινες εἰσθε συνηθισμένοι τὰς εὐωδίας τῶν ῥόδων, τῶν δροσερῶν ἰάσμων ν' ἀναπνέετε καὶ νὰ βλέπετε εὐχαρίστως τὸ χρῶμα μόνον τῆς ὑποφωσκούσης αὐγῆς, αἵτινες μόνον περὶ τούτων καὶ χορῶν καὶ καλλωπισμῶν ἀνέχεσθε ν' ἀκούητε, ἀπορῶ, πῶς ὑμεῖς τώρα περὶ ξιφῶν καὶ ῥεβόλβερ καὶ σφαιρῶν καὶ πληγῶν καὶ αἱμάτων καὶ πτωμάτων ζητεῖτε διήγησιν.

— Ὁ μεσογειῶς κατοικῶν, ζητεῖ πάντοτε θάλασσαν νὰ ἴδῃ, ἀνεφώνησεν ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ κύκλου ἡ Δ. Σ. * σὰς παρακαλοῦμεν κύριε Ἀνθόκληδῃ, ἐξακολουθήσατε.

— Λοιπὸν, ἀκούσατέ μου, εἶπον ἐγώ.

Ὡς τόπος τῆς συμπλοκῆς ἐξελέχθη τὸ ὕψισθεν τοῦ Βάδεμ ἐπὶ βουνοῦ καίμενον δάσος, ἐπικαλούμενον Jäger-Haub, ἥτοι Κυνηγοῦ Οἶκος, καθότι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους εὐρίσκεται μικρὸς κομψὸς οἰκίσκος, ἐν ᾧ κατοικεῖ εἰς κυνηγὸς δασοφύλαξ, ὑπὸ τοῦ βαρῶνου Σίμωνος Σίνα, ἰδιοκτῆτου τοῦ μέρους ἐκείνου, διοριζόμενος. Ὡς ὅπλον δὲ προετιμήθη τὸ πιστόλιον, καὶ ὡς ὥρα τῆς μονομαχίας προσδιωρίσθη ἡ τετάρτη μ. μ.

Ἦτον ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ καὶ ἡμίσειᾳ, ὅταν ἐπεραιώθησαν αἱ μετὰ τοῦ μάρτυρος τοῦ βαρῶνου Πλαν-πουφῶφ συμφωνίαι. Ὁ Λαμπροκλῆς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει· ἀναμφιβόλως ὑπὸ σκιερὰν τινα στοιχιάδα δένδρων δασοφύλλων ἐπλανᾶτο, ἀναμνησκόμενος τῆς καλῆς μητρὸς αὐτοῦ, νοερώς χαιρετῶν τοὺς ἐν Κεκροπίᾳ φίλους, μακρόθεν θλιβερὸν ἀσπασμὸν πρὸς τὴν ποθητὴν αὐτῷ Ἐλλάδα στέλλων, τὴν φιλότατην του βαρωνίδα περιπαθέστατα περιπτυσσόμενος, καὶ ἴσως δύο δάκρυα ἔρριπον ἐπὶ τῶν λευκῶν παρειῶν του.

Μὴ θέλων νὰ ταράξῃ τὰς στιγμὰς ταύτας τοῦ φίλου μου, διευθύνθη, πρὸς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, καὶ διασκελίζων τὰς βραθυμίας ἐνεθυμήθη ὅτι τὴν πρῶτην, πρὸς τῇ τοῦ Λαμπροκλέους ἐπιστολῇ μοι ἔφερεν ὁ ὑππρέτης καὶ ἄλλας δύο, αἱ κατὰ μέρος ἔρριψα.

Λαβὼν τὴν πρῶτην εὐρεθεῖσιν ἠνέωξα αὐτὴν καὶ μ' ὅλην τὴν ἀπὸ πρῶτης σοβαρότητά μου ἤρ-

χισα νὰ γελῶ, νὰ καγχᾶζω μᾶλλον τρομερὰ, ἅμα ὡς ἀνέγνωσα δύο ἢ τρεῖς γραμμὰς. Τί ὑποτίθεσθε ὅτι ἦτο; Ἡ περιπαθεσττέρα διακήρυξις, ἡ φλογερωτέρα ἔκφρασις διακαεστάτου ἔρωτος τρυφερᾶς γυναικείας καρδίας πρὸς τὸν ὑμέτερον θεράποντα. Ὡ! πόσον ἐγέλασα! Ὅποιον ὕψος, ὁποῖα συμπλοκὴ λέξεων περιπαθῶν, ἀνδράκων πυρακτούντων! Ἡ καρδιά ἐκείνη ὑπέφερε λίαν, καὶ τὰς ἐξ αἰτίας μου βασιάνους αὐτῆς μοι περιέγραφεν ἀρυσμένη στίχους τοῦ Victor Hugo, τοῦ Lamartine, τοῦ Μεταστασίου καὶ ἄλλων ποιητῶν.

Πολὺ βραδέως μοι ἤλθες, ἀνέκραξα ἐν παρφορᾷ ἱλαρότητος τὴν ἐπιστολὴν καταφιλῶν, ὃ ἑρατεινὴ ἀπασῶν τῶν ἑρατεινῶν ἐπιστολῶν ἑρατεινοτάτῃ ἐπιστολῇ! Τὴν καρδίαν μου, πρὶν σοῦ, ἄλλη κατέκτησε, καὶ σήμερον ἀδυνατῶ πλέον νὰ σοὶ ἀπαντήσω! Ὡ σὺ ἡ γράψασα τὸ θελξικάρδιον, τὸ συγκινητικὸν τοῦτο ἐπιστόλιον, ἡ τόσῳ καλῶς γνωρίζουσα τὸ τοῦ Hugo,

Non, tout ce qu' a la destinée
De biens réels et fabuleux etc.

καὶ τὸ τοῦ Lamartine.

Aimons donc, aimons donc de l' heure
[fugitive]
Hâtons nous, jouissons ! etc

ἤτις αἰσθάνεσαι τὴν καρδίαν σου πεπυρκατωμένην, τὰ χεῖλη σου ὑπὸ ἐσωτερικῆς φλογὸς ξηραίνόμενα, τὴν ῥοδόχρουν χοιρῶν τῆς ὀψέως σου ἐξαφανίζομένην, τοὺς γλαυκόχρους ὀφθαλμούς σου σβεννυμένους, τὴν ξανθὴν σου κόμην διαλευκαίνουμένην, καὶ ταῦτα πάντα ἕνεκα τοῦ ἑρωτικοῦ φίλτρου, ὅπερ ἡ παρουσία μου ἤρκεσε νὰ σοὶ ἐμπνεύσῃ, ὃ γυνὴ ἀναξιοπάσχουσα, σὲ λυποῦμαι, σὲ οἰκτεῖρω, πλὴν ματαίως.

Ὁ ὑμένκιος τελεῖται καὶ ἀφεύκτως καὶ ταχέως ἡ ξανθὴ μου θεὰ μὲ περιμένει, καὶ ἱεροσυλίαν νομίζω καὶ τὸ νοερώ· εἰς ἄλλην τὸν λόγον ν' ἀποτείνω. Ὡς ἄνθρωπος ὅμως, τὸ κακὸν πῶποτε μὴ διαπράξας, σοὶ συμβουλεύω, ὁποῖα τις καὶ ἂν ᾔσῃ· εἰς τὸν λουτρῶνα τοῦ Ρεσλάου νὰ ὑπάγῃς, ἵνα ὀλίγον δροσισθῇς!..

Ὡ Βάδεμ, πολύχνιον πλῆρες μαγείας, ἀγνώστων τυχῶν, πολύχνιον τῶν ἑρωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ συνεντεύξεων καὶ διασκεδάσεων καὶ συγκινήσεων, πολύχνιον παραδόξον, ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας οὐδεὶς νὰ γινώσκῃ, ὅτι ὑπάρχεις τοῦ κόσμου

τούτου, καὶ ἄμα ὡς ἀρχίζῃ τις νὰ σὲ γνωρίζῃ, ἄλλος τοῦτον ν' ἀκολούθῃ καὶ, τίς οἶδε, τοῦτον ἕτερος καὶ τοῦτον ἄλλος νὰ διαδέχεται!..

Λαβὼν τὴν ἄλλην ἐπιστολὴν, ἀμέσως ἐσκίρτησα ἐκ χαρᾶς ἀναγνωρίσας ἐκ τῆς ἐπανωγραφῆς τὸν χαρακτῆρα τοῦ θείου μου. Ἐν ῥοπῇ κατέφαγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν — εἶναι συγχώρητὴ ἡ ἐκφράσις αὕτη, ὦ Ἐξαρχόπουλε Ἀρκαδίας; — τὰς παρὰ μίαν τεσσαράκοντα γραμμὰς τῆς συγγενικῆς ταύτης ἐπιστολῆς. Ἄλλο περιέργον, ἀνεφώνησά φαινέται ὅτι ἡ σήμερον εἶναι ἡμέρα περιέργων φαινομένων. Ξανθὴ τις, ἴσως ὥραία, μοὶ διακηρύττει φλογερότατον ἔρωτα, ὅτι ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς με ἀγάπης ἴσως παράφρων θὰ καταντήσῃ, καὶ ἰδοὺ καὶ ὁ θεός μου σήμερον μακρόθεν ἔρχεται νὰ μοὶ κλείσῃ τὸν νεανικὸν βίον, τὴν χεῖρα προσφέρων μοι ἀξιεράστου, κατ' αὐτόν, κόρης τῶν Ἡγεμονιῶν μὲ πέντε χιλιάδας πεντακόσια ἐπτὰ καίσαρδοβασιλικά φλωρία. Ἄπαγε καλέ μου θεῖε, τῆς βλαφημίας! νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ἡ βαρωνίς μου! Μακρὰν, θεῖε, τῶν μερῶν τούτων ἀπομάκρυνε τὴν ἀξιεράστον, τὴν ὁποίαν ἀνεψιὴν θέλεις νὰ κάμῃς; εἶναι φόβος πολλὸς, μὴ σὺ διπλοῦς ἀναχωρήσῃς βραδύτερον μένων, ἢ δὲ ἀξιεράστος τῶν Ἡγεμονιῶν κόρη — τὰς γνωρίζω ἐγὼ, εἶναι ὅλαι χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ... — δώσῃ, μένουσα ὀλίγας ἡμέρας ἐνταῦθα, τὴν καρδίαν της τὴν τρυφεράν εἰς ἐπιχαρίεντα τινα λοχαγὸν τῶν Οὐσσάρων. Ἀναχώρησον, θεῖε, τὸ ταχύτερον ἐντεῦθεν, ἐκ τοῦ γόητος τούτου τόπου, τοῦ μὴ θέλοντος νὰ ἐξετάζῃ μὴδὲ ρυτίδας προσώπου, μὴδὲ τρίχας λευκὰς κεφαλῆς καὶ ἐνίοτε φαλακρὰς, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἐντὸς ἐβδομάδος ὥραιοτάτην, ὡς αὐγὴν γλυκυτάτην, ὡς ἀμυγδαλέαν ἱανουαρίου δροσερωτάτην ἀνεψιὴν νὰ σοὶ παρουσιάσω μὲ κωδωνίζοντα θυλάκια!.. Ὡραία ἡμέρα! μονομαχίαι, ἐρωτικαὶ ἐπιστολαί, γάμων προτάσεις!.. Ποῦ εἴσθε νέοι τῶν Ἀθηνῶν;

Ὁ Λαμπροκλῆς ἦλθε καὶ μ' εὔρεν εἰς τοὺς ἀπεράντους μονολόγους μου βεθυθισμένον καὶ ἐγγέλασεν οὐχὶ μικρὸν τὰς ἐπιστολάς διεξελθὼν.

— Ἐν καταλλήλῳ εὐκαιρίᾳ ἔρχονται, εἶπεν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.)

ΠΕΡΙ

ΤΕΛΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΠΑΡ' ΕΛΛΗΣΙ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

(Συνέχεια ἀπὸ φυλ. 58)

γ') Ἴωνες.

Ἡ Ἴωνικὴ φυλὴ εἰς ἣν ἀνήκουσι καὶ οἱ ἀττικοί, ὑπέστη τροπὴν μεγίστην κατὰ τὰς γαμικὰς σχέσεις. Οἱ μὲν Δωριεῖς παρέμειναν εἰς τὰ ἀρχαῖα ἥθη, ἡ θέσις, ἣν κατεῖχε παρὰ τούτοις ἡ γυνὴ, δὲν εἶνε βεβαίως θέσις εἰς τὴν φυλὴν ταύτην ἰδιάζουσα, ἐκ τοῦ χρόνου παραχθεῖσα, ἀλλ' εἶναι ἐκείνη, ἥτις ποτὲ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους ὑπῆρχεν. Ἐν ᾧ δ' αἱ λοιπαὶ φυλαὶ προήγοντο, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο οἱ Δωριεῖς ἔμειναν στάσιμοι, ἀντιπροσωπεύοντες συνάμα τὴν νεναρκωμένην τῶν ἀρχαίων χρόνων κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἡ γυνὴ διετήρησε τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς δικαιώματα, μετέσχεν ὅμως τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὴν ποίησιν καὶ τὴν τέχνην.

Οἱ δὲ Ἴωνες, οἵτινές ποτε, ὡς ἐνδείκνυται κατὰ τοὺς ὀμηρικοὺς χρόνους, παρεχώρουν εἰς τὴν γυναικα μείζονα ἐλευθερίαν, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐπέβησαν ταύτην, τὴν ἀπέκλεισαν τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ τοῦ ἐξέρχεσθαι δημοσίᾳ, καὶ ἐπέτρεπον εἰς τούτην ἔτι τότε μόνον νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας, ὅταν κατὰ ἑθιμὸν τι ἀρχαῖον καὶ καθιερωθεῖσαν παράδοσιν, οἷον ἐπὶ τελετῶν τοῦ γάμου καὶ νεκρικῶν πομπῶν καὶ ἄλλων ἐορτῶν θρησκευτικῶν, ἐσυγχωρεῖτο τοῦτο. Πόθεν προήλθεν ἡ τροπὴ αὕτη, καὶ ποῦ ἐγκρίεται ὁ ἀληθὴς ταύτης λόγος εἶναι ἔτι ἄδηλον· τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται ἀρκῶν ὁ λόγος, ὅτι αὕτη προήλθεν ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἀνατολικῶν ἠθῶν. Δυνάμεθα δὲ ἐν τῇ Ἴωνικῇ φυλῇ δύο περιόδους τελέσεως τοῦ γάμου νὰ διακρίνωμεν, τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ γυνὴ ἡγοράζετο, καὶ τὸν χρόνον, ὅτε ἡ μὲν ἀγοροπωλησίᾳ εἶχεν ὑποχωρήσει ἀντ' αὐτῆς δ' εἰσέχθη ἡ ἐγγύνησις καὶ ἡ θρησκευτικὴ τοῦ γάμου καθιέρωσις. Ἐπὶ τῆς Ἴωνικῆς φυλῆς δυνάμεθα βραδύτερον ἐναργέστατα ν' ἀποδείξωμεν τὴν παναρχαίαν ἐκείνην συνάφειαν τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγροτικῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὑπεχώρησεν αὕτη τοσοῦτον, ὥστε σχεδὸν ἐξέλιπεν.

Κατὰ τοὺς ὀμηρικοὺς χρόνους ὁ γάμος ἐτελεῖτο